

บทที่ ๖

พอลลินนอนคว่าอยู่บนเตียงอย่างเอื่อยเฉื่อยระหว่าง
ที่มองดูเวนนีผู้เป็นแม่แต่งหน้าแต่งตาอยู่หน้ากระจก
หลังจากผลงานออกมาสวยงามไร้ที่ติแล้ว แม็กก็ใส่ต่างหูและ
สร้อยไข่มุกเข้าชุดกันเป็นอย่างดีท้าย

หญิงสาวรู้สึกอิจฉาแม่เหลือเกิน อายุปาเข้าไป
ห้าสิบกว่าแล้วยังมีงานที่มั่นคงและรายได้ดี หากแต่เธอก็ยัง
สงสัยอยู่นิดหน่อย...

"แม่ ทำไมแค่นี้ไปสอนทำอาหารจะต้องแต่งหน้าเข้ม
ขนาดนี้ด้วยล่ะ เวลาทำอาหารโดนควันโดนไอน้ำมันไม่
เหนอะหนะเธอ ทำไมแม่ไม่ลองแต่งหน้าบ้าง ๆ ดู หนูว่า
จะเหมาะกับแม่มากกว่านะ"

เวนนีที่นั่งอยู่หน้าโต๊ะเครื่องแป้งหัวเราะว่า

6 บอสนุ่มเจ้าอารมณ์

"นี่ ลูกจ๊ะ แม่ลูกอายุเท่าไรแล้ว แต่งหน้าให้จัดหน่อย ถึงจะปิดบังริ้วรอยแห่งวัยได้จ๊ะ ที่แต่งหน้าบางๆ เขาเอาไว้ให้สาวๆ อย่างพวกลูกทรอก ส่วนเรื่องควีนนะไม่ต้องห่วง คนสมัยนี้เขารักสุขภาพกัน โดยเฉพาะพวกคนมีกะตังค์ส่วนใหญ่แม่เลยคิดเมนูอาหารที่เน้นนิ่งๆ ย๊าๆ เป็นหลัก ไม่ค่อยมีน้ำมันเท่าไร"

"อ้อ..." พลลลีนเอามือปั้นนุ่มผ้าท่มเล่นขณะมองดูแม่ ผักยืมอยู่หน้ากระจกราวกับซูเปอร์โมเดล รอยยิ้มของแม่ แสดงความมั่นใจมาก อีกทั้งยังผ่าเผยและสง่างาม

ตั้งแต่เธอจำความได้ แม่เธอก็สวยสง่าอย่างนี้เสมอ

ในฐานะที่เป็นครูสอนทำอาหารที่ฮอตที่สุดในสถาบันอาหารไฮคลาสเลดี้ ซึ่งนักเรียนที่นั่นถ้าไม่ใช่ภรรยาเจ้าของบริษัทใหญ่โตก็ต้องเป็นคุณหนูไฮโซตระกูลดัง จึงทำให้ตัวแม่เองก็ดูคล้ายกับพวกคุณหญิงคุณนายอยู่เหมือนกัน ทุกครั้งที่ออกจากบ้านแม่จะแต่งตัวพิถีพิถันด้วยการใส่เสื้อผ้าสวยงามและใช้กระเป๋าแบรนด์เนมอย่างกับจะไปงานกาล่าดินเนอร์ก็ไม่ปาน

"ลูกเองก็ควรออกไปหางานทำได้แล้วนะ แม่เลี้ยงลูกไปตลอดทั้งชาติไม่ได้หรอก เข้าใจหรือเปล่า" เวณนี่ตีหน้าผากลูกสาวเบาๆ แล้วคว้ากระเป๋าหนังขึ้นมา ก่อนจะกำชับด้วยลุ่มเสียงเรียบเรื่อย "ตื่นนอนแล้วเก็บเตียงให้เรียบร้อยด้วย

เจียนอิง 7

นะ แม่ไม่ชอบผ้ายับๆ แล้วก็ตอนออกไปปิดประตูให้แม่ด้วย เปิดเครื่องดูดความชื้นด้วยล่ะ..."

พอลิ้นรู้สึกถึงความว่างเปล่าขึ้นมาในชั่วอึดใจ ลากหางเสียงยาวตอบแม่ "ค่า..."

มีแม่แบบนี้แล้วยังจะต้องการอะไรอีก

เธอเป็นตัวกาฝากเกาะแม่กินมานานแล้ว แต่แม่ของเธอก็แค่เร่งให้ไปหางานด้วยน้ำเสียงและที่ท่าไม่จริงจังอะไรนัก รวากับว่าถ้าชาตินี้เธอหางานทำไม่ได้ก็ไม่เป็นไร อย่างนั้นแหละ...ประโยคหลังนี้เธอเป็นคนคิดเองนะ

เธอมักจะรู้สึกว่าแม่ของเธอไม่ค่อยยี่หระกับเรื่อง ที่เห็นชัดๆ ว่าเป็นเรื่องใหญ่อย่างการว่างงานหมกตัวอยู่กับบ้านมานานถึงสองปี มันทำให้เธอรู้สึก...ไม่พอใจเอาเสียเลย!

ใช่! ไม่ผิดหรอก! ไม่พอใจจริงๆ!

เพื่อนซี้รวมทั้งเป็นเพื่อนร่วมนามสกุลเสียของเธอ อย่างลูอิสและซีเวียร์ต่างก็เป็นกาฝากตงงานมาสองปีเช่นกัน แต่แม่ของเธอก็ไม่เคยใส่ใจกับเรื่องที่เธอตงงานเลย แถมยังทำให้เธอมีความรู้สึก ว่า ‘ลูกจำ วางใจเถอะนะ ลูกจะอยู่ที่บ้านไปจนแก่เลยก็ได้’ อย่างนี้จะไม่ให้เธอโมโหได้หรือ

ถึงแม่ลูอิสและซีเวียร์จะบอกว่าการที่เธอบ่นไม่พอใจ อย่างนี้ช่างเป็นการไม่รู้จั๊กของดีที่อยู่กับตัวเอาเสียเลย แต่เธอก็หวังจริงๆ ว่าแม่ของตัวเองจะเป็นปกติอย่างชาวบ้าน

8 บอสนุ่มเจ้าอารมณ์

ชาวช่อง และปฏิบัติกับเธออย่างที่คนอื่นเขาทำกัน

จะดีเธอก็ได้ จะด่าเธอก็ดี แต่อย่าเอาอกเอาใจตลอดแบบนั้น ที่แม่ตามใจเธอก็เพื่อพิสูจน์ว่าถึงจะมีแม่เลี้ยงลูกคนเดียวก็สามารถอยู่ได้อย่างสบายโดยไม่ต้องมีหัวหน้าครอบครัวที่เป็นผู้ชาย...

"ที่รัก แม่จะออกไปละนะ วันนี้นักกลับประมาณห้าโมงเหมือนทุกที่แหละ อาหารเย็นแม่เตรียมไว้แล้ว ถ้าลูกไม่มีธุระอะไรก็ออกไปดูหนังช้อปปิ้ง ไม่งั้นก็กลับมาอนที่ห้องสักคืนก็ได้"

"อืม..." แม้กระทั่งเธอจะทำอะไรก็ยังคงจัดการให้เรียบร้อย ช่างเป็นแม่ที่ดีจริงๆ!

พอลิ้นมองตามส่งคุณแม่คนสวยที่เดินอย่างสง่างามออกไปจากห้องนอนด้วยสายตาทงอยเหงาเศร้าซึม เธอรู้ว่าชาตินี้ทั้งชาติเธอคงไม่สามารถเลียนแบบท่าทางการเดินที่ขนาดอ่อนช้อยเช่นนี้ได้หรอก ทำเดินแบบนั้นมันเหมือนคนซาซา เธอต้องหกล้มตายแน่ๆ

จนกระทั่งได้ยินเสียงประตูหน้าบ้านปิดเบาๆ เธอจึงผ่อนลมหายใจยาว แล้วบิดขี้เกียจต่ออย่างเหนื่อยหน่ายภายในห้องที่ยังอบอวลไปด้วยกลิ่นน้ำหอมหอมฟุ้งของแม่

ตอนนี้เพิ่งจะบ่ายโมง เธอจะทำอะไรดีนะ

เธอเป็นตัวกาฝากระดับยอดเยี่ยม ข้าวสามมื้อ

เจียนอิง 9

มีคนเตรียมมาให้ แถมยังมีเงินเบี้ยเลี้ยงไว้ใช้ ว่างๆ จะไปซื้อบั้งที่ห้างหรือดูหนังสักเรื่องก็ยิ่งได้

ส่วนเวลามีฐานะนะเธอ...ให้ตายสิ เธอว่างจะตายอยู่แล้ว จะมีฐานะอะไรได้ล่ะ

แต่ละวันก็นอนจนพระอาทิตย์ส่องกันถึงจะตื่น แม่ยังจะบอกให้เธอนอนกลางวันอีกเธอ เห็นเธอเป็นหมูหรือไง อ้อ! เธอเจ็บหัวใจเหลือเกิน! เลือดไหลชิบๆ เลยทีเดียว!

เป็นแบบนี้ต่อไปไม่ได้แล้ว เป็นแบบนี้ต่อไปไม่ได้จริงๆ

หากเป็นแบบนี้ต่อไปไม่เพียงแต่จะเป็นการทำร้ายตัวเอง หากยังทำร้ายแม่ด้วย เห็นๆ อยู่ว่าพวกเธอสองแม่ลูกอยู่กันแบบหวาดหวั่นอ่อนไหว แต่กลับแสรังทำเป็นว่า 'ครอบครัวฉันสุขสันต์จริงๆ นะ'...

ตัด...

เสียงโทรศัพท์ดังขึ้นชัดเจนอีกเข็มของเธอฟุ้งขึ้นมาอย่างต่อเนื่อง คงจะเป็นแม่ที่ขึ้นรถไปแล้วนึกขึ้นได้ว่าลืมบอกเธอว่าได้เตรียมของว่างยามบ่ายไว้ให้และโทรมาเตือนให้เธอเอาไปกิน

อาหารสามมื้อแถมด้วยของว่างยามบ่ายและขนมม้อตึก เธอช่างเป็นตัวไว้ประโยชน์จริงๆ!

10 บอสหนุ่มเจ้าอารมณ์

เธอล้วงโทรศัพท์มือถือซึ่งเป็นรุ่นใหม่ล่าสุดสีชมพู นำร็อกออกมาจากกระเป๋าชุดหมี แนนอนว่านี่ก็เป็นของอภิณห์แน่นอนจากการที่คุณแม่ของเธอเช่นกัน

ทว่าผู้ที่โทรมากลับไม่ใช่แม่ แต่เป็นเฮรัลลูที่ลูกน้องของเธอเอง

ตอนที่เธออายุห้าขวบ จู่ๆ พ่อของเธอก็หายออกไปจากบ้านและไม่กลับมาอีกเลยตั้งแต่นั้น เธอซึ่งเติบโตมากับแม่เพียงคนเดียวจึงค่อนข้างสนิทสนมกับญาติทางฝ่ายแม่ ส่วนทางฝ่ายพ่อนั้นไม่ได้ติดต่อกันไปนานแล้ว

"พี่เฮรัล มีธุระอะไรเธอ" เธอมีน้ำสาวทั้งหมดสี่คน นับแค่ลูกพี่ลูกน้องที่เป็นลูกสาวของน้ำทั้งสี่ก็ปาไปสิบเอ็ดคนแล้ว แต่คนที่ติดต่อกันบ่อยที่สุดเห็นจะเป็นพี่เจอาร์ซึ่งเปิดร้านขายอาหารเข้าอยู่ชั้นหนึ่งของอาคารเดียวกันนี้

"เธอยังตงงานอยู่ใช่ไหม" เฮรัลถามเข้าประเด็น

ครั้งสุดท้ายที่ได้เจอพอลสันก็ผ่านไปครึ่งปีแล้ว เธอจึงไม่แน่ใจว่าญาติผู้หนึ่งที่ตงงานมานานปานนี้จะหางานทำได้แล้วหรือยัง

"ใช่ ยังเตะฝุ่นอยู่เลย..." เธอจ้องมองเพดาน "ทำไมอยากจะสัมภาษณ์ชีวิตประวัติอันขมขื่นของตัวกาฝากอย่างฉันหรือไง"

พอลสันจบการศึกษาด้านการศึกษาลุ่มวัย อาศัย

เขียนอิง 11

'โชค' ของภาวะอัตราการเกิดลดลงในปัจจุบัน เธอถึงได้
เสปซุซจากการ 'เรียนจบปีบ่ตงงานปีบ' อย่างมั่นคง

เธอชอบเด็กๆ และรู้สึกว่ไบบ่หน้าที่มีรอยยิ้มของ
เด็กๆ ทุกคนเปรียบดั่งเวดดาตัวน้อย เวลาหลับปุ๋ยก็น่ารัก
เวลาซุกซนก็ดูสนุกดี เธอจึงใฝ่ฝันอยากจะได้เป็นครูใน
โรงเรียนอนุบาล

แต่น่าเสียดายที่จำนวนประชากรเกิดใหม่ลดน้อย
ลงไปทุกปี ส่งผลให้โรงเรียนอนุบาลหลายแห่งปิดตัวลงเป็น
ลำดับ ส่วนโรงเรียนที่ยังเปิดสอนอยู่ก็ไม่ต้องการคนไม่มี
ประสบการณ์การทำงานอย่างเธอเลย

แต่ว่าเธอยังคงมุ่งมั่นที่จะเป็นครูโรงเรียนอนุบาล
อยากจะทำอุดมการณ์และความปรารถนาของตัวเองให้เป็น
จริง เพราะฉะนั้น...เธอจึงหางานทำไม่ได้จนถึงตอนนี้...และ
ก็...ต้องจ่ายอมนหน้าด้านเกาะแม่กินต่อไป

"ฉันมีงานจะมาแนะนำให้เธอ ถึงจะไม่ได้อยู่ใน
โรงเรียนอนุบาล แต่ลักษณะงานก็คือดูแลเด็กๆ เหมือนกัน"
เฮร่าพูดเร็วเป็นชุด

พอลิ้นแดงผิงลุกขึ้นมาทันที ดวงตาเป็นประกาย
"จริงหรือ โอ้! พี่เฮร่า ฉันรักพี่จังเลย ฉันรู้อยู่แล้วว่าพี่
นะดีกับฉันที่สุด!"

"เธอไม่ได้รักเจอร่าที่ให้เธอกับเพื่อนสนิทเธอกิน

12 บอสหนุ่มเจ้าอารมณ์

อาหารเข้าพรีที่ สุดหรรษา "เฮราหัวเราะหึๆ "อย่าเพิ่ง
พูดมากเลยนะ ยังไม่รู้เลยว่าเธอจะทำงานนี้ได้หรือเปล่า!"

เธอพูดอย่างเอาใจ "พี่เฮรา อย่าพูดอย่างนั้นลึจะ
พี่ก็รู้ว่าฉันนะชอบเด็กๆ ที่สุด ฉันต้องทำได้แน่ ไม่มีปัญหา
หรรษา"

"เธอชอบเด็กแบบบะที่ยอมเป็นของเล่นให้เธอจับ
มาพัดมาหอมได้ล่ะสิ"

พอลิ้นหัวเราะแห้งๆ "แหม พี่เฮรา พี่เข้าใจฉัน
จริงๆ..."

นั่นเป็นเพราะว่าเธอไม่มีน้อง และรู้สึกอิจฉาคณอื่น
ที่มีน้องให้เล่นได้ตั้งแต่เล็กจึงทำให้เธอเป็นแบบนี้

"พูดสั้นๆ ก็แล้วกัน เจ้านายของแฟนฉันอยากจะหา
พี่เลี้ยงเด็กที่ควบตำแหน่งทำงานบ้านสักคนเพื่อดูแลเด็ก
ผู้หญิงฝาแฝดอายุแปดขวบ แล้วก็สามารถมาเริ่มงานได้
ทันทีด้วย เธอโอเคหรือเปล่าละ ฉันเดาเอาว่าเธอยังตงงาน
อยู่และคงเริ่มงานได้ทันทีก็เลยโทรหาเธอเป็นคนแรก
ยังมีอีกหลายคนเข้าแถวรอแย่งงานนี้อยู่ละ"

"อะไรนะ พี่เลี้ยงเด็ก? ทำงานบ้าน?" รอยยิ้มบน
ใบหน้าของพอลิ้นชะงักค้างในทันที

ขออึ้งละ! ถึงเธอจะไม่ได้เรื่องยังไง จะดีจะร้ายเธอ
ก็เป็นถึงนักศึกษาระดับปริญญาตรีที่เรียนการศึกษาลุ่ม้วย

เจียนอิง 13

มาตั้งสี่ปี ตลอดมาอุดมการณ์และความมุ่งมั่นคือการได้เป็น
ครูอนุบาล จะให้ลดเกรดลงไปเป็นที่เลี้ยงเด็กได้ยังไง
ยังไม่ต้องพูดถึงว่ายังต้องทำงานบ้านด้วยอีก

ไม่ได้ๆ นี่มันเป็นการทำลายอุดมการณ์และความ
มุ่งมั่นของเธอ อย่างไม่ได้เด็ดขาด

"ดูทำเธอก็งไม่สนใจงานนี้แน่เลย ไม่เป็นไร ถือว่าฉัน
ไม่ได้โทรมาแล้วกัน เวลามีน้อย เตี่ยฉันจะโทรหาคน
ต่อไป..."

"ตะ...เตี่ยว!"

เพิ่งสาบานว่าจะเยียวยาจิตใจที่เปราะบางอ่อนไหว
ของเธอกับแม่ให้ดีขึ้นไปหยกๆ ไม่นั่นไรเธอก็ลืมเรื่องนี้ไป
แล้วหรือ

เธออยู่เฉยๆ ส่วนแม่เธอก็ทำงานไปแบบนั้น พวกเธอ
สองแม่ลูกจะแก่ตายไปในสภาพแบบนี้แหละ

ในสมองของเธอปรากฏภาพขาวดำขึ้นมาอย่าง
ฉับพลัน...

ในกระท่อมเก่าๆ หลังหนึ่ง เธอตัวพอมแห่งจนเห็น
ซีโครงนอนพะงาบอยู่บนเตียง ขณะมองดูแม่ที่ผมขาวโพลน
ไปทั้งหัวและดูแก่กว่าเธอกีหลายเท่ากำลังแต่งตัวอยู่
หน้ากระจกเพื่อเตรียมตัวออกไปสอนทำอาหาร...

เธอตัวลั่นขึ้นมาชั่วขณะหนึ่ง

14 บอสนุ่มเจ้าอารมณ์

ไม่ได้หรอก! มันน่าหวาดหวั่นเกินไป เธอจะยอมให้
เกิดเรื่องแบบนี้ขึ้นไม่ได้เด็ดขาด!

"ฉันทกลง!"

พลลื่นมาถึง 'สำนักงานสถาปนิกโคลด์' ตามที่อยู่
ที่ได้มา

สถานที่นี้ตั้งอยู่ตรงข้ามกับสวนออกกำลังกายสีเขียว
ซึ่งอยู่ไม่ไกลจากเขตโรงเรียนและตัวเมืองมากนัก ริมสอง
ฝั่งถนนมีต้นไม้อยู่เรียงราย แม้ว่าเธอจะเคยขึ้นจักรยาน
เตร็ดเตร่ผ่านมาแถวนี้บ้าง แต่น่าแปลกที่เธอไม่เคยสังเกตเห็นว่ามีสิ่งก่อสร้างที่สวยงามเช่นนี้ตั้งอยู่ที่นี้มาก่อนเลย

อาคารสีขาวสูงสามชั้นพื้นที่ประมาณสองร้อยตาราง
เมตร ชั้นสองและชั้นสามของอาคารด้านที่ติดถนนเป็น
หน้าต่างกระจกใสบานใหญ่ยาวถึงพื้น ในเวลานี้บานเกล็ด
ถูกดึงลงมาหมดทุกบานซึ่งอาจจะเพื่อบังแดดร้อนจัด
ยามบ่ายก็เป็นได้

สำนักงานไม่มีป้ายชื่อที่เห็นได้เด่นชัด หน้าประตู
อัตโนมัติสีขาวมีเพียงแผ่นป้ายไม้สักเรียบๆ สลักว่า
'สำนักงานสถาปนิกโคลด์' และ 'โคลด์อินทีเรียร์'

ดูท่าว่าเจ้าของที่นี่ไม่เพียงแต่จะเป็นสถาปนิกเท่านั้น
หากยังเป็นนักออกแบบภายในฝีมือเยี่ยมอีกด้วย จึงสามารถ

เจียนอิง 15

สร้างสำนักงานที่ผสมกับที่พักอาศัยได้อย่างลงตัวราวกับผลงานศิลปะ

พอมาถึงที่นี่เธอก็รู้สึกสดชื่นมีชีวิตชีวา ต่อไปเธอจะได้มาทำงานที่นี่นะเธอ เยี่ยมไปเลย!

บริเวณรอบๆ อาคารปลูกต้นไม้ไว้มากมาย สร้างบรรยากาศสำหรับการพักผ่อนหย่อนใจอย่างเต็มที่ ทางเดินเล็กๆ ที่มีแสงแดดยามบ่ายส่องลอดไปไม่ว่าไรชนนให้รู้สึกเหมือนอยู่กลางป่า พื้นปูด้วยหินดูเรียบง่ายเป็นธรรมชาติ

อพาร์ทเมนต์ที่เธอพักอาศัยอยู่เป็นตึกสูงในเขตเมืองใหญ่ มองออกไปจากหน้าต่างบ้านเธอก็เห็นแต่ตึกสูงๆ หน้าตาคัล้ายกันหมด จะต่างกันก็ตรงที่ความใหม่ความเก่าเท่านั้น เธอไม่เคยเห็นระเบียงบ้านไหนมีกระถางต้นไม้มาก่อนเลย

ตอนนี้เธอเพิ่งจะได้รู้ว่าที่แท้ในเมืองใหญ่ก็มีที่พักอาศัยสไตล์สวนป่าเช่นนี้อยู่เหมือนกัน...

ถ้าได้ทำงานในสถานที่แบบนี้ก็คงสามารถบรรเทาความรู้สึกเสียใจของเธอที่ต้องมาเป็นพี่เลี้ยงเด็กแกมยังต้องทำงานบ้านได้บ้าง...เอาเถอะ ก็ไม่เลวเท่าไร

เธอไม่ค่อยสนิทสนมกับแชนก์แฟนของเธอว่ามากนัก ฝ่ายนั้นมารับเธอที่หน้าประตูบริษัทตามเวลาที่นัดไว้แล้ว เดินนำเธอเข้าไปยังชั้นหนึ่งของอาคารสำนักงาน ก่อนจะ

16 บอสหนุ่มเจ้าอารมณ์

ชัยบ้วนตาอย่างพิถีพิถัน

"คุณนี่ที่นี่ก่อนแล้วกัน บอสกำลังพบแขกสำคัญอยู่ คงจะอีกสักพักใหญ่ ผมยังมีงานต้องไปจัดการต่อก่อนนะ"

พอลิ้นหนึ่งลงเรียบร้อย ยิ้มให้อย่างเกรงใจ "ตามสบาย เอะคะ ไม่ต้องดูแลฉันหรอก"

เขาอยู่ด้วย เธอกลับรู้สึกอึดอัดเสียด้วยซ้ำ พอเขาไป บ๊วยเธอก็รีบลุกขึ้นมาสำรวจบริเวณรอบๆ อย่างกระตือรือร้นทันที...

สุดยอดเลย! นี่เป็นบ้านแบบสโรว์ลีฟิงที่เธอชื่นชอบที่สุด!

สีที่ใช้ตกแต่งภายในห้องเน้นโทนสีอ่อนนุ่ม สีไม้อ่อน และสีชาวล้วนชวนให้รู้สึกผ่อนคลายอย่างเต็มที่

เมื่อไล่สายตามองดูก็เห็นบานประตูทุกบานของห้องนี้ถูกทาสีขาวตามสไตล์ยุโรปเหนือขนานแท้ แผงกลิ่นอายแบบชนบทที่เรียบง่ายและเป็นธรรมชาติ ส่วนแสงธรรมชาติอันเจิดจ้าซึ่งส่องเข้ามาทางประตู หน้าต่าง และกระจกหลังคาก็ทำให้ทั่วทั้งห้องอบอุ่นสว่างไสว แม้แต่พื้นไม้กระดานสีชาวดำด้านก็ยิ่งทำให้เธอรู้สึกประทับใจอย่างยิ่ง

เจ้าของบ้านเลือกเฟอร์นิเจอร์ที่มีเจตสีธรรมชาติ มาตกแต่งอาคารทั้งหมด ทำให้ทั่วทั้งพื้นที่ดูสบายตาและ

เจียนอิง 17

สง่างามอยู่ในที่ โดยเฉพาะโซฟาเลซี่โบนส์บีบบึงแก้วใหญ่
ที่วางอยู่ตรงมุมห้องตัวนั้น เธอเคยเห็นในนิตยสารแนะนำ
ว่าเป็นสินค้าแบรนด์เนมที่ราคาสูงมาก เมื่อได้เอนตัวนอน
ลงไปไม่ว่าจะอ่านหนังสือ ดูทีวี หรือนอนกลางวันก็จะรู้สึก
สบายตัวอย่างที่สุด...

นิตยสารบอกไว้ว่าอย่างนั้น ไม่รู้ว่าจริงหรือเปล่านะ
อิม เมื่อกี้แสดก็บอกว่าบอสกำลังพบแขกคนสำคัญ
อยู่ไม่ใช่เธอ งั้นก็คงไม่เสร็จในเร็วๆ นี้แน่ ถ้าอย่างนั้น
เธอลองไปนอนดูดีกว่าว่าโซฟาบีบบึงแก้วจะน่าอัศจรรย์ชนิด
ที่ทำให้แขนขาอ่อนคลายอย่างฉับพลัน ร่างกายไม่เครียดตึง
และมีผลในการรักษาโรคออฟฟิศซินโดรมของคนยุค
ปัจจุบันอย่างที่นิตยสารแนะนำไว้หรือเปล่า...

ว่าแล้วเธอก็ไผ่ไปที่โซฟา โดยเอาส่วนหน้าสัมผัส
ความอ่อนนุ่มของโซฟาหนังพร้อมทั้งสุดตมกลิ้งหนังแท็ก่อน
แถมสองมือยังลูบคลำแผ่นหนังอย่างเพลิดเพลิน เหมือน
กับเธอกำลังคลึงหูตุ๊กตาเท็ดดี้แบร์ในห้องเธอเล่นอย่าง
ไรอย่างนั้น...

"คุณเขี่ยใช้มัย"

พอลิ้นกำลังคิดจะพลิกตัวให้ด้านหลังได้สัมผัส
ความอ่อนนุ่มของโซฟาหนังอยู่พอดี เสียงทุ้มต่ำของผู้ชาย
ที่ตั้งขึ้นมาอย่างฉับพลันก็ทำให้เธอตกใจสะดุ้งโหยงและ

18 บอสหนุ่มเจ้าอารมณ์

ชะงักไปทั้งร่าง

ช่วยล่ะ...บอสมาแล้วหรือ

ไม่ใช่มั้ง! บอสเป็นผู้หญิงไม่ใช่หรือ จะมีเสียงผู้ชาย
ได้ไง

"คุณเขี่ยไซ้มัย" อีกฝ่ายถามซ้ำอีกครั้ง "ถ้าคุณคือ
คุณเขี่ย กรุณาลุกขึ้นจากโซฟาด้วยครับ"

ลุ้มเสียงของอีกฝ่ายทรงพลังอำนาจมากจนพอลสิน
ต้องทำตามคำสั่งเขาโดยไม่รู้ตัว

เธอ 'ยัน' ร่างกายตัวเองที่ผ่อนคลายนได้ทีที่แล้ว
ขึ้นมาจากโซฟาด้วยท่าทางทุลักทุเล แล้วยึดตัวขึ้นหันมาหา
ผู้มาใหม่อย่างกระอักกระอ่วน

ฝ่ายนั้นขมวดคิ้วมุ่นและเม้มริมฝีปากแน่น เวลา
ชั่วขณะที่สองสายตาของทั้งสองประสานกัน พอลสินรู้สึก
ว่าหัวใจตัวเองเต้นเร็วจนเหมือนใกล้จะหยุดทำงาน

เป็นไปได้ยังไง... มีผู้ชายหน้าตาดีขนาดนี้ได้อย่างไรเนี่ย!

รูปร่างเขาสูงโปร่งผึ่งผาย ผมซอยสั้นสีดำสนิท
เสื้อเชิ้ตคอวีสีชาวกว่านลึกลับและกว้างเผยให้เห็นแผงอก
แข็งแรง โครงหน้าเรียวยาวคมเข้ม อวัยวะทั้งห้าบนใบหน้า
ละเอียดละไมราวกับถูกเจียรระไนมาอย่างพิถีพิถัน แล้ว
ก็ดวงตาเรียวยาวคู่นั้นที่มีขนตาหนาเรียงเป็นแพให้ความ
รู้สึกลึกลับยากจะหยั่งถึง

เจียนอิง 19

พอลลีนจ้องมองเขาราวกับวิญญานหลุดลอยออกจาก
ร่าง

เขา...เขาเป็นหนุ่มในฝันของเธอแท้ๆ เลย รูปร่าง
หน้าตาเป็นแบบฉบับพระเอกในการ์ตูนสักเรื่องหนึ่งที่เป็น
นักร้องนำสุดหล่อแห่งวงดนตรีที่ฮอตที่สุด ทำให้ถึงกลายเป็น
เป็นสถาปนิกหรือมัณฑนากรอะไรได้ละเนี่ย

"เธอคือพอลลีนใช่ไหม" เขาเอ่ยถามด้วยท่าทางเย็นชา
ดวงตาฉายแววรำคาญใจเล็กน้อย

พอลลีนทำตาโตอยู่ครู่หนึ่งจึงได้สติกลับคืนมา เธอ
กลืนน้ำลายอีกใหญ่ ขณะมองเขาด้วยหัวใจเต้นรัว "ใช่ค่ะ
ฉันคือพอลลีน คุณคือ..."

คุณคือซาคุยะใช่ไหมคะ เธอเกือบจะถามเขาไป
อย่างนี้แล้ว

ซาคุยะเป็นชื่อหนุ่มในฝันของเธอ และก็เป็นชื่อของ
พระเอกในการ์ตูนเรื่องนั้นด้วย

ไม่ว่าจะเป็นรูปร่างหน้าตาหรือท่าทาง เขาเหมือน
ซาคุยะไม่ผิดเพี้ยน ถ้าบอกว่าเขาไม่ใช่ซาคุยะก็แปลกละ แต่
ถ้าเขาใช่ก็ยิ่งแปลกเข้าไปใหญ่...

โห้ย! สับสนแฮะ!

ขณะที่สมองของเธอกำลังสับสนวุ่นวายอยู่นั่นเอง
อีกฝ่ายก็ประหม่นเธออย่างช้าๆ ดวงตาเรียวเฉียบคม

20 บอสหนุ่มเจ้าอารมณ์

ใต้ชนตายาวมองตรงมาอย่างเปิดเผย "นั่น ไคลด์"

พอลสิ้นมองเขาอย่างตกตะลึงพริ้งเพริด

โอ...พระ...พระเจ้า...ที่แท้... ที่แท้ไคลด์ก็ไม่ใช่ชื่อ
ผู้หญิง...

"เธออ้าปากหวิวขนาดนั้นมึปัญหาอะไรหรือเปล่า"
ไคลด์มีสีหน้าไม่ชอบใจ

คนที่แหยกแหย่นำมาจะได้เรื่องเธอ เห็นบอกว่า
เป็นลูกพี่ลูกน้องของแฟนเขา รับรองดีบิวประวัติไม่มี
ต่างพริ้วย ตกงานมาสองปีแล้ว สามารถมาทำงานได้ทันที
ทำไมตกงานถึงสองปีก็ยังหางานทำไม่ได้ละ มีปัญหา
อะไรหรือเปล่านะ

ถ้าไม่ใช่เป็นเพราะว่าตอนนี้เขากำลังต้องการพี่เลี้ยงเด็ก
ตัวนละก็ เขาจะค่อยๆ กลับกรองอย่างดี ไม่ใช่รีบร้อน
แบบนี้แน่

"เปล่าค่ะ ฉันไม่ได้มีปัญหอะไร ฉันเพียงแต่...
เพียงแต่คิดว่าคุณเป็นผู้หญิง..." พอลสิ้นรีบบอกความคิด
ที่อยู่ในใจออกมา ชินเธอยังมีปฏิกิริยาเช่ซ้ออย่างนั้นอยู่
เขาอาจคิดว่าสมองเธอมีปัญหาก็ได้

"ทำไมล่ะ" เขาเลิกคิ้ว "เพราะชื่อฉันเธอ"

"ใช่...ใช่ค่ะ..." ปกติเธอไม่ใช่คนพูดติดอ่าง แต่เมื่อ
ได้เผชิญหน้ากับชายในฝันแบบฉบับคนจริง เธอก็ตื่นเต้น

เจียนอิง 21

จนแทบทนไม่ไหว หัวใจเต้นถี่รัวอย่างบ้าคลั่ง

"แสดงว่าตอนแรกเธอคิดว่าจะมาทำงานให้ผู้หญิง
แต่ตอนนี้เปลี่ยนเป็นผู้ชาย เธอคงคิดว่าไม่เหมือนกันสินะ"
ดวงตาดำขลับของเขาจ้องเธอเหม็ง "ถ้าเธอไม่ยอมทำงาน
กับผู้ชาย ฉันเราก็ไม่มีอะไรต้องคุยกัน อย่าให้เสียเวลาของ
ทั้งสองฝ่ายเลย"

"อะແ່မ်" เธอกระแอมให้คอลิ่งแล้วรีบพูด "ไม่...
ไม่ค่ะ ฉันคิดว่าไม่ต่างหรอก"

ไม่ว่าอย่างไรเธอก็ต้องช่วงชิงงานนั้นมาได้ แต่ไม่ได้
เพราะเพื่อเยียวยาจิตใจของเธอกับแม่อีกต่อไปแล้ว ทั้งหมด
นี้พุ่งเป้าไปที่เขา เขาก็เหมือนกับซาคุยะ...

"ฉันขอแห้งแล้ว มานั่งทางนี้ดีกว่า"

เขาออกคำสั่งราวกับพระราชฯ พุดจบก็หมุนตัวเดิน
เข้าไปในห้องครัวทันที

พอลิ้นเดินตามเขาไปอย่างรวดเร็ว ภาพด้านหลัง
ของเขาก็อ้าวเดินอย่างสง่างามทำให้เธอหลงเสน่ห์เป็น
อย่างมาก

เคาน์เตอร์กลางครัวขนาดใหญ่ตัวหนึ่งวางอยู่ใน
ห้องครัวแบบเปิดโล่ง เป็นวัสดุเดียวกันกับพื้นกระดานสีชา
สร้างความเป็นเอกภาพได้อย่างยอดเยี่ยม

พอลิ้นมองดูพื้นผิวเคาน์เตอร์ที่ทำจากแร่ซิลิคอน

22 บอสหนุ่มเจ้าอารมณ์

ชั้นเยี่ยมอย่างชื่นชม เครื่องใช้ไฟฟ้าที่หือฟิลิปส์และเครื่องครัวครบชุดบ่งบอกถึงสภาพอันยอดเยี่ยมของห้องครัวที่สมบูรณ์แบบ

โคลด์เปิดตู้เย็นหยิบน้ำส้มนำเข้ามาจากต่างประเทศที่บรรจุในขวดแก้วขนาดสามร้อย ซี.ซี. ขวดหนึ่งออกมาบิดฝาขวดเปิดออก แล้วกรอกของเหลวเข้าปากโดยตรงไปครึ่งขวด

"นั่งลิ" เขาสั่งพอลลีน ส่วนตัวเองก็นั่งลงบนเก้าอี้ทรงสูงสีขาวยาวข้างเคาน์เตอร์กลางครัว จากนั้นก็ดื่มน้ำส้มที่เหลือครึ่งขวดจนหมดในอีกเดียว

พอลลีนนั่งลงตรงข้ามเขา รู้สึกกระหายน้ำขึ้นมาบ้างทำไมเขาไม่หยิบติดมือมาให้เธอสักขวดนะ เมื่อก็ตอนที่เขาเปิดตู้เย็นเธอเห็นชัดๆ ว่าตรงที่วางเครื่องดื่มมีน้ำส้มแบบเดียวกันวางอยู่เต็มแถว

"เงินเดือนสี่หมื่น" พอเขาเห็นเธอทำตาโตก็ส่ายมุมปากอย่างไม่ใส่ใจ "ฉันให้เงินเดือนสูงก็ต่อเมื่อเธอทำงานที่ได้รับมอบหมายได้ดี ดังนั้นอย่าเพิ่งรีบดีใจไป ฉันจะหักเงินเดือนออกตามสถานการณ์ ถ้าเธอทำงานที่ควรจะทำได้ดีแล้ว ฉันจะไม่หักเงินเธอเลยแม้แต่หนึ่งเซ็นต์"

พอลลีนมองใบหน้าหล่อเหลาคมกายของเขายังไม่อยากจะเชื่อ

เขียนอิง 23

ไม่ใช่เพราะว่าเขาให้เงินเดือนสูงเกินไป แต่เป็นเพราะว่าเธอ...เธอไม่อยากพบหน้ากับชายในฝันครั้งแรกก็คู่กันเรื่องเงินๆ ทองๆ มันไม่โรแมนติคและไร้อารมณ์สิ้นดี

"งานหลักของเธอคือดูแลหลานสาวฝาแฝดของฉัน รับผิดชอบเรื่องกิจวัตรประจำวันกับเรื่องรับส่ง ตอนเข้าไปส่งพวกเขาที่โรงเรียน ส่วนตอนเย็นที่เรียนพิเศษเขาจะกลับมาส่งให้ เธอต้องทำอาหารเย็นรอพวกเขาไว้ให้พร้อม"

พลลื่นพยักหน้าด้วยหัวใจตุ้มๆ ต่อมๆ

สัญลักษณ์รูปหัวใจผุดขึ้นมาในสมองของเธออย่างต่อเนื่อง ไม่ว่าเขาจะเสนอความต้องการอะไร เธอก็ตอบรับได้ทั้งนั้นแหละ จะให้เธอขายตัวเป็นทาสรับใช้ก็ไม่มีปัญหา

"ฉันไม่ชอบให้มีคนเข้าออกบ้านเยอะเกินไป ฉะนั้นเธอต้องหมารับผิดชอบเรื่องทำความสะอาดบ้านกับอาหารสามมื้อด้วย เรื่องนี้คนที่แนะนำเขาคงจะบอกเธอแล้วใช่มั้ย" ไคลด์เห็นเธอเลิกคิ้วสูง "มีปัญหาคะอะไรหรือเปล่า"

"ไม่มีปัญหาคะ" พลลื่นสงบสติอารมณ์แล้วส่งยิ้มให้อย่างจำเริญ เธอกำลังพยายามทำให้ตัวเองดูเหมือนพี่เลี้ยงเด็กมืออาชีพ ไม่ใช่สาวบ้าผู้ชายมือฉมัง

แต่เธอก็ยังอดไม่ได้ที่จะพินิจพิจารณาเขาต่อ

ทำไม่เวลาเขาพูดต้องขมวดคิ้วด้วยนะ เหมือนเขาเคยชินกับการขมวดคิ้วจนดูประหนึ่งว่ากำลังร้อร่นและ

24 บอสนุ่มเจ้าอารมณ์

รำคาญใจอยู่ตลอดเวลา อย่างกับการมาคุยกับเธอนี้เป็นเพราะจำใจ ถูกบังคับ และอยากจะรีบจบการสนทนาไปเสียทีอย่างนั้นแหละ...

"เธอจะดูตำราทำอาหารก็ได้ แต่ฉันหวังว่าสิ่งที่เธอทำออกมาจะได้มาตรฐานพอนะ อย่าให้ฉันเห็นบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปขึ้นโต๊ะอาหารเด็ดขาด ข้าวผัดไข่หรือซूपไข่ วันเว้นวันก็ไม่เอา ฉันรับอาหารแบบนี้ไม่ได้"

"ไม่หรอกค่ะ" พอลีนยิ้มเห็นฟันขาว ทำทางดูเป็นมืออาชีพจริงๆ

อะฮ่า ถ้าพูดถึงฝีมือการทำอาหารล่ะก็ เธอมีนอกมุ่นใจสุดๆ ในเมื่อแม่เธอเป็นถึงครูสอนทำอาหารชื่อดัง เธอจึงได้รับการสืบทอดทักษะฝีมือมาพอสมควร การเข้าครัวทำอาหารไม่คณามือเธอหรอก แถมยังพูดได้ว่าเป็นงานถนัดของเธอด้วย

"แล้วเธอก็จำเป็นต้องย้ายเข้ามาอยู่ที่นี้" เขาพูดเสียงทุ้มต่ำ "เพราะอยู่ที่นี้จะสามารถดูแลเด็กๆ ได้ดีกว่า"

พอลีนจ้องมองเขาอย่างตื่นเต้นจนตัวเองเกือบจะได้ยินเสียงหัวใจเต้นและกระแสเลือดไหลพล่านอยู่แล้ว

ย้ายมาอยู่ที่นี้หรอก ว้าว...เยี่ยมสุดๆ! นี่เป็นโอกาสที่สวรรค์ส่งมาให้เธอได้อยู่ในตำแหน่งที่ดีที่สุดแท้ๆ เลย!

"ค่ะ" รอยยิ้มจับที่มุมปากของเธอโดยไม่รู้ตัว เธอยิ้ม

เขียนอิง 25

อย่างเบิกบานใจเต็มที่

โคลด์มองเธออย่างประหลาดใจ

ตกลงง่ายขนาดนี้เชียว

ก็ดีแล้ว ถือว่าเธอเข้าใจว่าหากจะรับเงินเดือนสูง
ขนาดนี้ก็ต่อมยอมเสียสละความสุขส่วนตัวบ้าง เขารู้สึก
พอใจตรงจุดนี้มาก

"เธอมาดูห้องหน่อยแล้วกัน" เขาวางขวดเปล่าไว้บน
เคาน์เตอร์กลางครัวที่สะอาดวาววับ แล้วลุกขึ้นเดินออกไป
จากห้องครัวโดยไม่บอกไม่กล่าว

พอลิ้นรีบตามไปอย่างรวดเร็ว

เขามั่นใจในตัวเองว่าดูไม่หันกลับมามองเลยสักนิด
ว่าเธอได้เดินตามมาหรือเปล่า

ทว่า...รอยยิ้มบนใบหน้าของเธอก็ระบายขึ้นมาโดย
ไม่ได้ตั้งใจ บุคลิกท่าทางของเขาทำให้ใจเธอเต้นไม่เป็นสำ

ผู้ชายก็ควรจะเป็นแบบนี้แหละ พวกเด็กหนุ่มท่าทาง
เป็นลูกแหงเธอไม่สนใจหรอก!

26 บอสหนุ่มเจ้าอารมณ์

บทที่ 2

"นี่คือห้องของเด็กๆ"

ไคลด์เปิดประตูห้อง พลลื่นมองเข้าไป...อืม เหมือนเป็นห้องของผู้ใหญ่เลย ดูท่าน่าจะเป็นห้องนอน สำหรับรับแขก ของเล่นสักชิ้นเดียวก็ไม่มี แถมยังเป็น โทนสีที่มๆ ทั้งห้อง

ถึงแม้ว่าห้องนี่จะเป็นสไตล์โลว์ลิฟวิ่งแบบที่เธอชอบ แต่มันไม่เหมือนห้องของเด็กผู้หญิงเลยสักนิดเดียว

"พ่อแม่ของเด็กแฝดประสบอุบัติเหตุทางรถยนต์ เสียชีวิตที่อเมริกาเมื่อไม่นานมานี้ เด็กๆ เลยถูกย้ายให้ มาอยู่กับฉัน ฉันก็ถูกบังคับให้รับผิดชอบดูแลพวกเขา ตอนนี้อยู่ต่างฝ่ายต่างยังอยู่ในช่วงปรับตัว"

อันที่จริงตั้งแต่พี่ชายกับพี่สะใภ้ของเขาเสียชีวิตไป

เขียนอิง 27

อย่างกะทันหัน ทุกอย่างก็กลับสนวนวุ่นวายจนทำให้เขากังวล และกระวนกระวายใจอย่างมาก

เขาคอ้ยอยู่ที่ชั้นหนึ่งคนเดียวมาตลอด แต่อยู่ๆ ก็มี เด็กผู้หญิงสองคนย้ายเข้ามาแบบนี้ ถึงจะเป็นหลานสาว ของเขาเองก็เถอะ แต่ปีหนึ่งๆ เจอหน้ากันแค่นี้ไม่กี่ครั้ง เขาไม่คุ้นเคยกับพวกเธอ และก็ไม่ว่าจะดูแลพวกเธอ อย่างไร อีกอย่างพวกเธอก็ไม่ใช่เด็กทารกแล้ว ถึงจะยัง เด็กอยู่ แต่ยังไงก็เป็นเด็กผู้หญิงอยู่ดี

จะขอให้คุณป้าแม่บ้านจัดเตรียมอาหารเพิ่มอีก สองที่นั่นไม่ใช่ปัญหา ซักเสื้อผ้าของคนสองคนเพิ่มก็ไม่ใช่ว่า เรื่องใหญ่ แต่แม่บ้านก็มีครอบครัวของตัวเอง ไม่สามารถ พักอาศัยอยู่ที่นี้ได้

คุณป้าแม่บ้านกลับไปตอนบ่ายสี่โมงของทุกวัน พอ พวกเด็กๆ กลับมาถึงบ้านก็ไม่มีคนดูแล ส่วนตอนเช้าก็ ไม่มีใครช่วยพวกเด็กๆ หวีผมแต่งตัวไปโรงเรียน เพราะ เวลาทำงานของคุณป้าแม่บ้านคือสิบโมงเช้า

เท่านั้นยังไม่พอ เหมือนเคราะห์ซ้ำกรรมชด อยู่ๆ เมื่อวานนี้คุณป้าแม่บ้านของเขาซึ่งทำงานอยู่ที่นั่นมาสามสี่ปี ก็มาบอกว่าทำงานไม่ได้แล้ว เพราะเมื่อวันก่อนสามีของเธอ เกิดเป็นลมเส้นเลือดในสมองแตกขณะออกไปวิ่งตอนเช้า เธอจึงจำเป็นต้องอยู่ดูแลสามีที่บ้าน

28 บอสนุ่มเจ้าอารมณ์

แล้วพรุ่งนี้เขาต้องไปคุยเรื่องโครงการก่อสร้างกับ
เจ้าของกิจการที่สิงคโปร์อีกสามวันถึงจะกลับ เดิมที่ได้คุย
กับแม่บ้านเอาไว้แล้วว่าให้เธออยู่ดูแลคริสตากับโครีนที่บ้าน
ช่วงสามวันนี้เลย แล้วเขาจะเพิ่มเงินโอทีให้เป็นสามเท่า เธอ
ยังตกลงพร้อมหัวเราะอยู่เลย คิดไม่ถึงว่าสามีของเธอ
จะเกิดมาล้มเอาตอนนี้...

บ้าชะมัด! เรื่องพวกนี้จะต้องแย่งกันเกิดพร้อมกัน
ด้วยหรือไง

เหตุการณ์ทุกอย่างเกิดขึ้นอย่างรวดเร็วจนเขาไม่มี
เวลามาเสียใจกับการตายของพี่ชายและพี่สะใภ้ ตอนแรก
ต้องเดินทางไปอเมริกาอย่างทุลักทุเลเพื่อจัดการเรื่องงานศพ
ให้พวกเขา ต่อมาก็หาหนายความมาดำเนินคดีกับผู้ก่อเหตุ
ที่ยึนกรานไม่ยอมรับผิดชอบ จากนั้นก็พาตัวหลานสาวทั้งสองคน
กลับมาพร้อมจัดการเรื่องย้ายโรงเรียน ขณะเดียวกันงาน
ที่เขาเริ่มมาตั้งแต่ต้นก็หยุดชะงักไม่ได้ด้วย...

เขาจะผ่านเดือนนี้ไปได้อย่างไรกัน แม้แต่ตัวเขาเอง
ก็ยังไม่รู้เลย ถึงได้ตาของเขาคล้ำจนน่าเกลียดขึ้นทุกทีแล้ว...

"ที่แท้ก็อย่างนี้นี่เอง พวกแกคงต้องเสียใจมากแน่ๆ
น่าสงสารจัง..." พอลลีนอดไม่ได้ที่จะรู้สึกเจ็บปวดแทน
เด็กหญิงตัวน้อยทั้งสอง

แปดขวบเป็นวัยที่กำลังต้องการพ่อแม่อย่างมาก

เขียนอิง 29

ไม่มีพ่อแม่อยู่แล้วจะทำอย่างไรล่ะ

"เพราะงั้นอย่าพูดถึงเรื่องพ่อแม่ต่อหน้าพวกแกล่ะ"

เขาเอ่ยเป็นการสรุป

พอลลีนทำตาโต "ทำไมล่ะคะ"

"จะทำไมล่ะ!" เขาทำท่าทางราวกับคำถามของเธอโง่งง
เต็มที "ก็เพราะพวกแกจะคิดถึง จะเสียใจ จะร้องไห้..."

"เดี๋ยวนะๆ!" พอลลีนรีบตัดบทเขา แล้วโต้แย้งทันที
"ถึงพวกแกจะคิดถึง จะเสียใจ จะร้องไห้ แต่นั่นก็เป็น
กระบวนการเยียวยารักษาใจวิธีหนึ่ง ถ้าเลี้ยงไม่พูดถึงไป
ตลอด พวกแกก็จะรู้สึกอึดอัดไปตลอด แม่แต่สิทธิ์ที่จะร้องไห้
จะคิดถึงก็ยังมี จะไม่ยิ่งน่าสงสารมากกว่าเธอคะ"

ความซื่ออกซื่อใจจิตใจของเด็กเป็นส่วนสำคัญมาก
ในการศึกษาปฐมวัย เธอยังจดจำทุกอย่างได้อย่างแม่นยำ

"อย่างนั้นเธอ" ไคลด์หรีต่าจ้องมองพอลลีนอย่าง
สงสัย

เขาไม่เข้าใจเด็ก และชาตินี้ก็ไม่คิดจะเข้าใจด้วย
ตอนนี้แค่ดูแลพวกเธอชั่วคราวเท่านั้น รอให้ตายายของ
พวกเธอคิดตกแล้ว เขาก็จะทำการส่งมอบต่อไป

"แสดงว่าคุณไม่เคยพูดถึงเรื่องพ่อแม่ของเด็กๆ กับ
พวกแกเลยใช่ไหมคะ" พอลลีนมองเขาอย่างไม่อยากเชื่อ
รู้สึกสงสารเด็กทั้งสองมากขึ้นไปอีก

30 บอสหนุ่มเจ้าอารมณ์

โคลด์เอามีอกอดดอก เชิดคางขึ้น ชมวดคิ้วอย่างไม่พอใจ

นี่เขากำลังถูกเธอต่อว่าอยู่หรือ คนที่เขาจ่ายเงินจ้างมาเป็นพี่เลี้ยงเด็กควบตำแหน่งแม่บ้านมาต่อว่าเขาเนียนะ

"ใช่ ฉันไม่เคยพูดถึงเรื่องพ่อแม่ของพวกเขาต่อหน้าเลยแล้วยังไง ไม่ได้หรือ ฉันทำดีกับพวกแกก็แล้วกัน" เขาตอกย้ำว่าตัวเองไม่ได้ทำผิดอะไร

ในพจนานุกรมชีวิตของโคลด์ไม่เคยมีคำว่า 'ผิด' เขาเป็นฝ่ายถูกตลอดกาล

"ก็ไม่ได้นะสิคะ!" สายตาที่พอลลีนมองเขาราวกับว่าเขาเป็นแกนนำผู้ก่อการร้ายก็ไม่ปาน "พวกเด็กๆ จะต้องอยากคุยเรื่องพ่อแม่ของพวกเขาเกี่ยวกับคุณแน่นอน เพราะคุณเป็นญาติสนิทเพียงคนเดียวที่พวกเขาสามารถพึ่งพาได้ในเวลานี้ไม่ใช่หรือคะ คุณเป็นอาของพวกเขา ในตัวของพวกเขามีเลือดที่เหมือนกับคุณไหลเวียนอยู่ คุณควรจะกอดพวกเขาไว้แล้วรับฟังความในใจของพวกเขาถึงจะถูก"

"กอดพวกเขา?" ทำไมเขาถึงรู้สึกขุ่นลุกด้วยนะ

เขาทำไม่ได้เด็ดขาด ให้กอดเด็กผู้หญิงสองคนไว้ในอ้อมแขนคงจะรู้สึกแปลกพิลึก แม้ว่าเขาจะเป็นอาของพวกเขา เด็กๆ แต่เด็กทั้งสองก็อยู่ที่อเมริกามาตลอด เขาไม่คุ้นเคยกับพวกเขาเลย

เขียนอิง 31

"คุณนี่เป็นอาที่แย่มากๆ เลย" พอลสิ้นถอนหายใจยาว ไคลด์หันมาตึง มองเธออย่างไม่พอใจ แล้วพูดอย่างไม่โอ้อวด "ถ้าเธอเก่งนัก งั้นวันนี้เธอก็อยู่ที่นี้ต่อ รอให้พวกเด็กๆ เลิกเรียนกลับมา เธอก็กอดพวกแกไว้และรับฟังความในใจของพวกแกแล้วกัน ฉันยกให้เธอปลอบใจพวกแกได้เลย"

พอลสิ้นชะงักไปชั่วครู่

รอพวกเด็กๆ กลับมานั่นแหละ แล้วจะต้องรอถึงที่โรงละครเนี่ย

เธอยังไม่ได้บอกแม่เลยว่าเธอหางานได้แล้ว ถ้าแม่กลับมาแล้วไม่เห็นเธอจะต้องเป็นเรื่องแน่ๆ แต่หากโทรไปบอกแม่ว่าลูกสาวกาฝากคนนี้หางานได้แล้ว แถมยังเริ่มงานเลยอีกต่างหากก็อาจเป็นเรื่องเข้าไปใหญ่ อาจจะวุ่นวายมากจนเกือบถึงขั้นโกลาหลเลยทีเดียว...

"บอสคะ!"

จับพลัดดันนอกประตูก็มีใครคนหนึ่งร้องเรียก

เมื่อได้ยินเสียงเรียก ไคลด์ก็ขมวดคิ้วและเลิกคิ้วสูงทันที "มีธุระอะไร ผมบอกแล้วไงว่าผมกำลังสัมภาษณ์พี่เลี้ยงเด็กอยู่ ไม่ให้รบกวน"

"แต่ว่าคุณ...เอ่อ...คุณซารอนมาค่ะ" คนที่อยู่ด้านนอกประตูลายงานอย่างลำบากใจและทำอะไรไม่ถูก

32 บอสนุ่มเจ้าอารมณ์

ให้ตายเถอะ!

พอลสิ้นร้องคร่ำครวญอยู่ในใจ

คุณซารอน...

คุณซารอนต้องเป็นแฟนของเขาแน่เลย!

ฮือ~ เขามีแฟนแล้ว...

เธอควรจะได้ตั้งแต่แรกแล้วว่าผู้ชายแบบฉบับ
ไอดอลสุดฮอตอย่างเขาจะไม่มีแฟนไปได้ยังไง เธอมาตอก
ตีใจอะไรอยู่ที่นั่นนะ เพิ่งรู้ลึกลับว่าตัวเองกำลังตกหลุมรัก
ก็อกหักเสียแล้ว โลกนี้ยังมีเรื่องน่าเศร้ากว่านี้อีกไหม

เธอไม่ควรจะรับงานนี้แล้วใช้ไหมนะ

ต่อไปจะต้องอยู่ด้วยกันตั้งแต่เข้าจรดเย็น ทำได้
แค่มอง จับต้องไม่ได้ ช่างเป็นเรื่องที่ทรมานเหลือเกิน!

"เขามาทำอะไร" ไคลด์ทำหน้าที่รำคาญ

ราวกับตอบคำถามของเขา อยู่ๆ บานกระจกยาว
จรดพื้นก็เกิดเสียงดังตึ๊งตึ้งหลายครั้ง คล้ายกับมีใครขว้าง
ก้อนหินใส่กระจกจากทางด้านนอก

"บ้าชะมัด!" ไคลด์มีสีหน้าไม่พอใจ ใบหน้าหล่อเหลา
กลับบูดบึ้งในพริบตา

พอลสิ้นยังไม่ทันเข้าใจว่าเกิดเรื่องอะไรขึ้นก็เห็นเขา
เดินไปทางประตูบานใหญ่อย่างรวดเร็วด้วยสีหน้าโกรธจัด
พอเขาเปิดประตู หญิงสาวรูปร่างสะอิดสะอ่องคนหนึ่ง

เจียนอิง 33

ก็ถลาเข้ามาทันที

"ไคลด์คะ! คุณจะทำแบบนี้กับฉันจริงๆ เหรอ คุณจะทำแบบนี้กับฉันจริงๆ เหรอ"

หญิงสาวมองเขาอย่างเอาเรื่อง สองมือกำหมัดแน่น ใบหน้ายังมีคราบน้ำตาหลงเหลือ

"คุณขำกว้างก่อนหินใส่กระจกของผมเหรอ" ไคลด์ก็มองเธออย่างเดือดตาลไม่แพ้กัน "คุณมีสิทธิ์อะไรมาขำกว้างก่อนหินใส่กระจกผม"

พอลสิ้นมองพวกเขาอย่างงุนงง

ผู้หญิงคนนั้นโกรธจนแทบบ้าอยู่แล้ว เขากลับสนใจแค่กระจกของเขาเหรอหรือ

"สิทธิ์อะไร" หญิงสาวเสียงดังแว๊ดขึ้นมา "ก็สิทธิ์ที่ฉันตั้งท้องไงล่ะ! ท้องลูกของคุณด้วย!"

ตึง!

พอลสิ้นอกสั้นขวัญหายไปชั่วขณะ

แต่น่าแปลก ขนาดเธอไม่ใช่พ่อของเด็กก็รู้สึกสะดุ้งสะเทือนขนาดนี้ ทำไมเขาถึงไม่มีปฏิกิริยาอะไรเลยนะ

"คุณคิดให้แน่ใจก่อนแล้วค่อยโกหกดีกว่า" ไคลด์พูดด้วยสีหน้าเย็นชา "ไม่ว่าคุณจะคลอดเด็กออกมาหรือไม่ก็สามารถตรวจดีเอ็นเอได้ ถ้าคุณต้องการ เราจะไปกันตอนนี้เลยก็ยิ่งได้นะ"

34 บอสนุ่มเจ้าอารมณ์

ในสถานการณ์เตรียมพร้อมรบเช่นนี้ พอลสิ้นพบว่าตัวเองอยากจะทำอะไร

คิดให้แน่ใจก่อนแล้วค่อยโกหก...นี่มันหลักตรรกะอะไรละเนี่ย ฮ่าๆๆ ตลกแท้่น้อ~

แต่ทว่าดูเหมือนจะไม่มีใครคิดว่าน่าขำสักคน

หญิงสาวคนนั้นจ้องมองโคลด์ ในดวงตาคู่สวยฉายแววน้อยใจและคับแค้น

"โอเค ฉันไม่ได้ท้อง แต่เราอยู่ด้วยกันมาครึ่งปีแล้วนะ คุณจะทิ้งฉันไปอย่างนั้นะเหรอ ฉันไม่ยอมหรอก!"

โคลด์หยักริมฝีปากแล้วพูดอย่างไร้อารมณ์ "คุณทำลายข้อตกลงระหว่างเรา ผมคิดว่าเราไม่จำเป็นต้องอยู่ด้วยกันต่อไปอีกแล้ว ผมไม่อยากจะอยู่กับผู้หญิงที่อยากจะแต่งงาน"

หญิงสาวมองเขาอย่างกับจะกินเลือดกินเนื้อในที่แรก แต่สุดท้ายก็สูดลมหายใจเข้าลึกอย่างยอมแพ้ "เอาล่ะ ฉันเข้าใจแล้ว นับแต่วันนี้ไปฉันจะไม่พูดคำว่าแต่งงานอีก โอเคไหมคะ"

พอลสิ้นพบว่าตัวเองก็ลึ้นใจรอคอยคำตอบเขาอยู่เหมือนกัน

เรื่องนี้ไม่เกี่ยวกับเธออยู่เห็นๆ แต่ทว่า...ให้ตายเถอะเหมือนเธอจะตื่นเต้นกับคำตอบมากกว่าพวกเขาสองคน

เสียอีก

"มันหายไปแล้วล่ะ" ขณะที่พูด สีหน้าโคลด์ไม่แสดงอารมณ์ใดๆ หากยังเชิดคางอย่างทะนงตัว

หญิงสาวระเบิดขึ้นมาอีกครั้ง แววตาของเธอเต็มไปด้วยความโกรธ "ฉันยอมให้คุณแล้ว คุณยังต้องการยังไงอีก"

พอลสิ้นเห็นโคลด์แบ่ปากอย่างไม่ใส่ใจ

"ง่ายนิดเดียว ผมไม่ได้อยากอยู่กับผู้หญิงที่ปากอย่างไรอย่าง คุณอยากแต่งงานขนาดนั้นก็ไปหาผู้ชายสักคนที่อยากจะแต่งงานเหมือนกันเถอะ เราต่างคนต่างไปดีกว่า"

"คุณต้องการจะทำแบบนี้จริงๆ หรือ" หญิงสาวเจ็บปวดราวกับถูกมีดแทงเข้าที่อก เธอมองโคลด์พลางกัดฟันกรอด "คุณไม่เอาลัยอาวรณ์ฉันสักนิดเลยหรือไง"

คำถามนี้เป็นคำถามเดียวกับที่พอลลีนอยากจะถามเหมือนกัน

ก็นั่นแหละสิ ผู้หญิงที่สวยขนาดนี้ ทำไมเขาถึงไม่ต้องการนะ

ลองดูทรวดทรงองค์เอวนั่นปะไร เนินอกสวยได้รูปชัดเจนได้เสื้อคอลึก เอวคอดกวีเพรียวบาง สะโพกงามองกลมกลิ้งออกขนาดนั้น ของล้ำค่าที่เช็กซีแบบนี้ผู้ชายต่างก็อยากจะครอบครองทั้งนั้นไม่ใช่หรือ

36 บอสหนุ่มเจ้าอารมณ์

แต่เขากลับทิ้งผู้หญิงคนนี้ไปเพียงเพราะอีกฝ่ายต้องการจะแต่งงานกับเขา...เขาเป็นพวกรักสันโดษหรือไงกัน

"ผมจำความสุขที่คุณมอบให้ได้ก็พอ เรื่องอื่นไม่จำเป็นต้องพูดถึง" หน้าของเขานิ่งเฉยจนแม้แต่คิ้วก็ไม่กระดก เหมือนกำลังใส่หน้ากากหินอย่างไรอย่างนั้น "คุณไปดีกว่าอย่าให้ผมต้องพูดเป็นครั้งที่สอง แล้วก็อย่ามาวุ่นวายที่นี้อีกไม่อย่างนั้นผมอาจจะต้องเรียกตำรวจมาจัดการ ผมเชื่อว่าคุณคงขายหน้าไปมากกว่านี้ไม่ได้อีกแล้ว"

เขาพูดอย่างเฉียบขาด พอลิ้นมองดูหญิงสาวเดินออกไปอย่างหัวฟัดหัวเหวี่ยง ขณะที่ตัวเธอก็อ้าปากหวอหุบไม่ลงอยู่เป็นนาน

ช่างน่าสะเทือนใจจริงๆ...เธอไม่เคยมีประสบการณ์เรื่องรักๆ ใคร่ๆ แบบนี้มาก่อน จึงรู้สึกอกสั่นหัวนั้ไหว เหมือนได้ดูละครฉากหนึ่ง

โคลด์หันกลับมามองเธอที่กำลังทำท่าทางเดือดดาลอย่างเห็นได้ชัด "พอลิ้น เธอมีแฟนแล้วหรือยัง"

พอลิ้นมองเขาอย่างตกตะลึง หัวใจเต้นแรงขึ้นชั่วขณะ

ทำไมถึงถามอย่างนี้นะ เขาทิ้งคนรักเก่าไปไม่ทันไร ก็จะมารักใหม่เร็วขนาดนี้เลยหรือ หน้าซ้ำคนคนนั้นก็คือเธอเสียด้วย

เขียนอิง 37

ที่แท้เขาก็รักเธอตั้งแต่แรกพบหรือเนี่ย...

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

